

Vida de Maria (VI): La visitació a santa Elisabet

Prossegueix l'any marià a l'Opus Dei. La sisena entrega de la vida de Maria contempla la visitació de la Verge a la seva cosina.

Elisabet, qui era tinguda per estèril, serà mare. Maria ho ha sabut per Gabriel, l'enviat de Déu. I, poc després, es va aixecar i *va marxar de pressa a la muntanya, a un poble de Judea* (Lc 1, 39). No la mou la curiositat, ni es posa en camí per a comprovar per si mateixa el que l'àngel li ha comunicat. Maria, humil, plena de caritat -d'una caritat que l'urgeix a preocupar-se més de la seva cosina ja gran que de si mateixa- va a casa d'Isabel perquè ha entrevist, en el missatge del cel, una relació secreta entre el fill d'Isabel i el Fill que Ella porta a les seves entranyes.

El camí des de Natzaret a Ain Karin -la petita ciutat situada a les muntanyes de Judea, que la tradició identifica amb el lloc de residència de Zacaries i Isabel- és llarg. Cobreix una distància de gairebé cent quaranta quilòmetres. Probablement Josep organitzà el viatge. S'ocuparia de trobar una caravana en què la Mare de Déu pogués viatjar segura, i potser ell mateix la acompanyés almenys fins Jerusalem; alguns comentaristes pensen que fins i tot fins a Ain Karin, distant poc més de set quilòmetres de la capital, encara que es tornés de seguida a Natzaret, on tenia la seva feina.

Maria *va entrar a casa de Zacaries i saludà Elisabet* (Lc 1, 40). Algunes tradicions locals afirmen que la trobada entre les dues va tenir lloc, no a la ciutat mateixa, sinó en una casa de camp on Elisabet -com diu el text sagrat- es va amagar durant cinc mesos (cf. Lc 1, 24), per allunyar-se de les mirades indiscretas de parents i veïns, i per alçar la seva ànima en agraïment a Déu, que l'havia concedit mida benefici.

Es saluda la persona que arriba cansada d'un viatge, però en aquest cas és Maria qui saluda Isabel. L'abraça, la felicita, li promet estar al seu costat. Amb Ella entra a aquella casa la gràcia del Senyor, perquè Déu l'ha fet la seva mediadora. La seva arribada va causar una revolució espiritual. *Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, -explica sant Lluç- l'infant va saltar dins les seves entranyes, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant.*(Lc 1, 41).

Tres van ser els beneficis que Maria va portar amb si (cf. Lc 1, 42-45). En primer lloc, va omplir de glòria aquella casa: I d'on em ve, això, que la mare del meu Senyor em vingui a trobar? Si la visita d'un personatge de la terra honra en gran manera a qui l'allotja, què caldria dir de l'honor rebut d'acollir el Fill unigènit del Pare, fet home en el si de la Mare de Déu? Immediatament, el Baptista encara no nascut es va estremir i va exultar de goig: va quedar santificat per la presència de Jesucrist. Elisabet, il·luminada per l'Esperit de Déu, prorrompí en una aclamació profètica: *Tan bon punt he sentit la teva salutació, l'infant ha saltat de joia dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!*. (Lc 1, 44-45)

La Mare de Déu havia de servir i es troba que la lloen, que la beneeixen, que la proclamen Mare del Messies, Mare de Déu. Maria sap que és efectivament així, però ho atribueix tot al Senyor: *perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles: el seu nom és sant* (Lc 1, 48-49).

En el Magnificat, càntic teixit per la Mare de Déu -a inspiració de l'Esperit Sant- amb expressions preses de l' Antic Testament, es retrata l'ànima de Maria. És un cant a la misericòrdia de Déu, gran i omnipotent, i simultàniament una manifestació de la humilitat de la Mare de Déu. Sense que jo fes res -ve a dir-, el Senyor ha volgut que es complís en

mi allò que havia anunciat als nostres pares, a favor d'Abraham i del seu llinatge, per sempre. La meva ànima engrandeix el Senyor, no perquè la meva ànima sigui gran, sinó perquè el Senyor l'ha fet gran.

Maria humil: esclava de Déu i serventa dels homes. Roman tres mesos a la casa d'Elisabet, fins que neix Joan. I, amb la seva presència, omplirà de gràcies també a Zacaries, perquè canti al Senyor un himne de lloança i de penediment, amb tota la força de la parla recobrada: *Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel: ha visitat el seu poble i l'ha redimit* (Lc 1, 68).

J. A. Loarte